

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou v právní věci

žalobce: X, nar. X
státní příslušnost X
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2025, č. j. CPR-22230-5/ČJ-2025-930310-V242

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2025, č. j. CPR-22230-5/ČJ-2025-930310-V242 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „cizinecká policie“) ze dne 23. 6. 2025, č. j. KRPA-198769-17/ČJ-2025-000022-SV, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 1 roku a současně mu byla stanovena doba k vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

- Žalobce namítal, že uložení správního vyhoštění na dobu jednoho roku je nepřiměřeně přísné, a tedy rozporné s § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobcově neoprávněnému pobytu předcházelo rozhodnutí Městského soudu v Praze o nepřiznání odkladného účinku žalobě směřující proti rozhodnutí o zastavení řízení o žalobcově žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a následné udělení výjezdního příkazu. Žalobce se chybně domníval, že pokud řízení o udělení mezinárodní ochrany nebylo zamítnuto, a bylo toliko rozhodnuto o předání věci Litevské republice k dalšímu řízení, tak do doby jeho přemístění do Litvy zde pobývá oprávněně. Žalobcovy pohnutky proto oslabují intenzitu jeho protiprávního jednání. Neměl v úmyslu porušovat pobytová pravidla. Jedná se o žalobcovo historicky první porušení zákona. Jeho jednání je proto nutné vnímat jako ojedinělý excés z jinak řádného způsobu života. Správní vyhoštění na dobu 1 roku se jeví jako nepřiměřeně přísný, postačovalo by opatření podle § 50a zákona o pobytu cizinců.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

- Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný se vypořádal s kritérii přiměřenosti (§ 174a zákona o pobytu cizinců) a posoudil přiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života (§ 119a zákona o pobytu cizinců). Rozhodnout o žalobcově žádosti o udělení mezinárodní ochrany je příslušná Litevská republika podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „Dublinské nařízení“), která svou příslušnost uznala. Žalobci byl proto vydán výjezdní příkaz. Žalobci byla poskytnuta lhůta k dobrovolnému opuštění území, kterou vědomě nerespektoval. Jeho tvrzení o domnělém oprávněném pobytu na území ČR je tedy nedůvodné. Nejednalo se o neúmyslné jednání. Nebyl dán důvod pro aplikaci § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Obsah správního spisu

- Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- Dne 21. 6. 2025 byl žalobce kontrolován policejní hlídkou na adrese X, přičemž na výzvu k prokázání totožnosti předložil potvrzení o ohlášení ztráty dokladu ze dne 30. 4. 2025. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce přicestoval na území ČR dne 19. 12. 2024 na základě litevského krátkodobého víza č. X s platností od 17. 12. 2024 do 6. 1. 2025 a s dobou pobytu na 6 dní. Jiné oprávnění k pobytu u žalobce zjištěno nebylo. Proto vzniklo podezření, že

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

žalobce pobýval na území ČR neoprávněně a byl zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.

6. Dne 21. 6. 2025 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení žalobce uvedl, že do ČR přicestoval na krátkodobé litevské vízum, aby zde podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Má totiž spor se svým sousedem, protože se obává svého návratu do domovského státu. Od svého příjezdu pobývá žalobce v ČR nepřetržitě a z území neodcestoval, neboť dne 2. 5. 2025 ztratil cestovní pas. Vyřízení nového pasu stojí 10 000 Kč, na což nemá peníze. Nemá peníze ani na vycestování. Je svobodný, bezdětný, v ČR ani v EU nemá žádné příbuzné ani žádné vazby. V případě návratu do země původu bude bydlet s rodiči, avšak bojí se svého souseda, který ho může zmlátit a který má známé na policii, která žalobci tím pádem nepomůže. Ze strany státních orgánů mu nic nehrozí.
7. Na dotaz správních orgánů zaslala litevská strana sdělení, že žalobce nemá žádné platné povolení k pobytu v Litvě (informace č. j. CPR-11426-654/ČJ-2025-930001).
8. Součástí správního spisu je také závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 23. 6. 2025, ev. č. ZS58720, podle něž je vycestování žalobce do X možné.
9. Dne 23. 6. 2025 vydala cizinecká policie prvostupňové rozhodnutí, kterým žalobci uložila správní vyhoštění a stanovila dobu zákazu vstupu na území členských států v délce jednoho roku. V odůvodnění uvedla, že se žalobce dopustil porušení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců tím, že pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a to od 8. 4. 2025 do 21. 6. 2025. Žalobce podal dne 6. 1. 2025 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 28. 1. 2025, č. j. OAM-9/ZA-ZA11-D07-2025 bylo řízení o žalobcově žádosti zastaveno pro nepřipustnost, neboť státem příslušným k posouzení žádosti je Litevská republika. Žalobě proti uvedenému rozhodnutí nepřiznal Městský soud v Praze odkladný účinek svým usnesením ze dne 11. 3. 2025, č. j. 4 Az 5/2025-24, které nabylo právní moci dne 17. 3. 2025, a následně ji zamítl svým rozsudkem ze dne 11. 4. 2025, č. j. 4 Az 5/2025-37. V návaznosti na nepřiznání odkladného účinku žalobě byl dne 25. 3. 2025 žalobci vydán výjezdní příkaz č. GA0297896 s platností do 7. 4. 2025. Žalobce jej nerespektoval a nevycestoval, protože od 8. 4. 2025 na území pobývá nelegálně. Cizinecká policie nenalezla důvod pro postup podle § 119a zákona o pobytu cizinců.
10. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím dne 8. 8. 2025 tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady, a že se žalobce dopustil popsaného protiprávního jednání, jímž naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Délku zákazu vstupu na území členských států žalovaný shledal adekvátní a uvedl, že stanovenou dobu zákazu vstupu v délce jednoho roku považuje za přiměřenou míře porušení povinností žalobce. Dále neshledal ani nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života.

V.

Právní posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

11. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
13. Soud předesílá, že v projednávané věci není sporu o tom, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, když na území ČR od 8. 4. 2025 do 21. 6. 2025 pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
14. Žalobcová žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR ze dne 6. 1. 2025 byla rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 28. 1. 2025, č. j. OAM-9/ZA-ZA11-D07-2025, shledána nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o ní bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno, neboť státem příslušným k posouzení podané žádosti je podle čl. 3 Dublinského nařízení Litevská republika. Žalobě proti tomuto rozhodnutí nebyl přiznán odkladný účinek (srov. usnesení Městského soudu ze dne 11. 3. 2025, č. j. 4 Az 5/2025-24, které nabylo právní moci 17. 3. 2025). V návaznosti na toto usnesení byl žalobci vydán výjezdní příkaz s platností do 7. 4. 2025. Žalobce tuto skutečnost nespороval a v průběhu správního řízení ani v podané žalobě netvrdil, že by mu výjezdní příkaz nebyl vydán. V jeho důsledku přitom byla žalobci poskytnuta lhůta k dobrovolnému vycestování do Litvy, která je příslušná k projednání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a která tuto svou příslušnost uznala. Když žalobce nevycestoval, učinil tak výjezdnímu příkazu navzdory a zcela vědomě a úmyslně, neboť se nemohl důvodně domnívat, že může legálně na území ČR setrvat, když měl povinnost opustit území ČR ve lhůtě stanovené právě ve výjezdním příkazu. Ani ze zmiňovaného usnesení zdejšího soudu, jímž bylo rozhodováno o odkladném účinku žalobě proti rozhodnutí o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci neplyne opačný závěr, resp. neplyne z něj nic, z čeho by žalobce mohl legitimně nabýt dojmu, že může na území setrvat. Výjezdní příkaz slouží jako administrativní opatření, jehož striktně stanoveným účelem je provedení neodkladných úkonů směřujících k vycestování z území a rovněž samotné vycestování. Žalobní námitka spočívající v tvrzení, že žalobce se chybně domníval, že pobývá na území ČR oprávněně, proto není důvodná.
15. Žalobce namítal nepřiměřenou tvrdost napadeného rozhodnutí a jeho rozpor s § 174a zákona o pobytu cizinců.
16. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

17. Správní soudy při posuzování této otázky vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.
18. Na tomto místě lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, v němž Nejvyšší správní soud judikoval, že není třeba, aby se správní orgán rozhodující o vyhoštění výslovně vyjadřoval ke všem 11 kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců, samozřejmě však nelze upustit od požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu ke kritériím v daném případě relevantním činil správní orgán skutková zjištění a posuzoval je.
19. Soud neshledal v postupu žalovaného ani cizinecké policie pochybení, která by výše zmíněnému odporovala. Ostatně žalobce v tomto směru v žalobě ani nic konkrétního nenamítal. Oba správní orgány ve svých rozhodnutích zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně dostatečným a přezkoumatelným způsobem posuzovaly a hodnotily a své závěry neopomněly promítnout do odůvodnění rozhodnutí prvostupňového i žalobou napadeného. Jak již soud vyslovil výše, v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce svým shora popsaným jednáním naplnil skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Ve světle skutkových okolností případu žalobce nelze dle názoru soudu hovořit o takových vazbách žalobce na území ČR, aby převážily zájem státu na ochraně veřejného pořádku. Žalobce ve správním řízení uvedl, že je svobodný a bezdětný. Jeho rodina žije v X, žalobce může bydlet v domě s rodiči. Žalobce na území ČR nesdílí společnou domácnost s občanem EU a ve vycestování mu nic nebrání. V případě žalobce správní orgány řádně posoudily jeho individuální situaci a zcela správně dospěly k závěru, že rozhodnutím o správním vyhoštění žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho osobní sféry. S ohledem na uvedené skutečnosti má soud za to, že v daném případě uložení správního vyhoštění žalobce lze považovat za přiměřené řešení jeho situace. Napadené rozhodnutí bylo v tomto směru vydáno na základě dostatečně zjištěného

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

skutkového stavu, který má oporu ve správním spisu. Žalovaný dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem uvedl, na základě jakých skutečností a úvah dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není nepřiměřené.

20. Těžiště žalobních námitek pak spočívalo v tvrzení, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil přiměřenost délky zákazu vstupu žalobce na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, který jí byl napadeným rozhodnutím uložen. Žalobce v této souvislosti zdůrazňoval, že napadené rozhodnutí je příliš tvrdým opatřením.
21. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli) – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č. j. 2 Azs 289/2017-31. V daném případě přitom zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek uložení správního vyhoštění a za této situace byl správní orgán povinen žalobci uložit správní vyhoštění. Co do formy proto uložené opatření odpovídá zjištěnému skutkovému stavu a je zcela v souladu se zákonem.
22. Soud v této souvislosti uvádí, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění uloží. Posouzení této otázky podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu, soud pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31). Shodný závěr plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, tedy že úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Zbývá tedy posoudit otázku, zda při stanovení délky zákazu vstupu na území EU nepřekročily správní orgány meze správního uvážení, tj. zda rozhodnutí *„nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38). Soud má za to, že uložený zákaz vstupu v délce jednoho roku je vzhledem k okolnostem daného případu přiměřený, není nijak excesivní. Žalobce se dopustil protiprávního jednání spočívajícího v nelegálním pobytu na území ČR, pro které může správní orgán cizinci uložit zákaz vstupu na území členských států EU v délce až pěti let. Správní orgány přitom zohlednily jak okolnosti polehčující, tedy že žalobce po dobu správního řízení spolupracoval, tak okolnosti přitěžující, tedy skutečnost, že žalobce si byl svého protiprávního jednání vědom a jeho neoprávněný pobyt byl odhalen až kontrolní činností policie, nikoliv z žalobcovy iniciativy řešit svou pobytovou situaci.
23. S ohledem na povahu porušení zákona o pobytu cizinců, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s dobou zákazu vstupu na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace na 1 rok, které se s ohledem na všechny okolnosti daného případu jeví jako zcela adekvátní. Vědomost žalobce o jeho protiprávním jednání a absence jakékoliv snahy k nápravě a dále

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

skutečnost, že jeho protiprávní jednání bylo odhaleno zcela náhodně kontrolní činností cizinecké policie, hovoří v jeho neprospěch. Skutečnost, že žalobce následně se správním orgánem spolupracoval, není při posouzení délky uložené doby správního vyhoštění výrazně polehčující. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění v daném případě, činí 5 let. Dobu správního vyhoštění v délce jednoho roku uloženou v projednávané věci cizineckou policií a potvrzenou žalovaným soud považuje za odpovídající danému případu a je rovněž zcela v mezích současné judikatury v obdobných případech. Nelegální pobyt žalobce trval téměř 3 měsíce. Zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č. j. 1 Azs 416/2017-29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR i v řádu několika hodin. Tato žalobní námitka proto rovněž není důvodná.

24. S ohledem na závěr správních orgánů, dle kterého správní vyhoštění nebude nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, nebyl prostor pro možnost upuštění od správního vyhoštění a namísto toho pro uložení povinnosti opustit území podle ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců. Jestliže byla naplněna některá ze skutkových podstat podle ustanovení § 119 zákona o pobytu cizinců, může správní orgán od uložení správního vyhoštění upustit a uložit místo něj povinnost opustit území podle ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců pouze v případě, kdy shledá, že by rozhodnutí nebylo přiměřené.
25. V daném případě soud uzavírá, že se ztotožnil se závěrem správních orgánů o tom, že zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek pro uložení správního vyhoštění. Správní vyhoštění tak s ohledem na výše uvedené představuje přiměřené řešení situace.

VI.

Závěr a náklady řízení

26. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
27. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. září 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.